

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 listopada 2024 r.,
sprawy **D. J.**
skazanej z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 216 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej,
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 1 lipca 2024 r., sygn. akt IV Ka 1283/23
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim
z dnia 25 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 49/22

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazaną.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z 1 lipca 2024 r., sygn. akt IV Ka 1283/23, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 25 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 49/22, skazujący D. J. w ten sposób, że:

- uchylił rozstrzygnięcie o przyjęciu ciągu przestępstw i wymierzonej, na podstawie art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., kary 6 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, zawarte w pkt. 1 jego części

dyspozytywnej,

- w opisie czynu wskazanego w pkt. XIV jego części wstępnej w miejsce zwrotu „wyzywała” przyjął zwrot „znieważyla” i z tego opisu wyeliminował sformułowanie „które to działanie mogło poniżyć E. D. w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego dla stanowiska Sekretarza Gminy, przy przyjęciu, że sprawca dopuścił się tego czynu w obecności osób postronnych”, czyn ten zakwalifikował z art. 216 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 216 §1 k.k. wymierzył D. J. karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,

- przyjął, że czyny opisane w pkt. I, II, III i IX jego części wstępnej, których popełnienie przypisano D. J. w pkt. 1 części dyspozytywnej, stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k.k. i za ten ciąg przestępstw na podstawie art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył jej karę 3 miesięcy ograniczenia wolności i z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,

- na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył kary ograniczenia wolności wymierzone D. J. i orzekł karę łączną 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,

- za podstawę wszystkich rozstrzygnięć w zw. z art. 4 § 1 k.k. przyjął przepisy kodeksu karnego, obowiązujące w czasie czynów, których popełnienie przypisano D.J., a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku kasację złożył adwokat J. L. - obrońca skazanej D. J. . W kasacji **zarzucił** zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, wskazanej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Podniósł w kasacji, iż Sąd Okręgowy Szczecinie w zaskarżonym wyroku, łącząc kary ograniczenia wolności, na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k., dokonał nieprawidłowego obliczenia łącznego czasu trwania kary ograniczenia wolności. D. J. została skazana kolejno na karę jednego miesiąca ograniczenia wolności oraz na karę trzech miesięcy ograniczenia wolności, zatem Sąd Okręgowy w Szczecinie łącząc obie te kary (1 miesiąca ograniczenia wolności i 3 miesięcy ograniczenia wolności),

powinien był orzec karę łączną w przedziale od 3 do 4 miesięcy ograniczenia wolności, a nie 5 miesięcy ograniczenia wolności. W niniejszej sprawie doszło zatem, zdaniem Autora kasacji, do zmaterializowania się bezwzględnej podstawy odwoławczej, o której mowa w przepisie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., tj. do sprzeczności w treści orzeczenia uniemożliwiającej jego wykonanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy D. J. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przed wykazaniem powodów takiej jej oceny, należy zauważyć, iż rodzaj orzeczonej wobec skazanej D. J. prawomocnie kary (tzw. kara wolnościowa), spowodował, że mają w zakresie kasacji wniesionej przez jej obrońcę zastosowanie ustawowe ograniczenia, wskazane w przepisach § 2 w zw. z § 4 pkt. 1 art. 523 k.p.k. Dlatego też Sąd Najwyższy ograniczył się do rozpoznania jedynie zarzutu obrazy art. 439 k.p.k., uznając pozostałe zarzuty za niedopuszczalne.

Obrońca skazanej D. J. w kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie, zarzucił uchybienie z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., stanowiące bezwzględny powód odwoławczy, polegające na wydaniu orzeczenia wewnątrznie sprzecznego, uniemożliwiającego jego wykonanie. Podniósł, że Sąd Okręgowy w Szczecinie, działający jako sąd odwoławczy, łącząc, w zaskarżonym kasacją wyroku, kary ograniczenia wolności, dokonał nieprawidłowego obliczenia wymiaru kary łącznej ograniczenia wolności. D. J. została skazana bowiem na karę 1 miesiąca ograniczenia wolności oraz na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności i w tej sytuacji Sąd Okręgowy w Szczecinie łącząc obie te kary powinien był orzec karę łączną w granicach od 3 do 4 miesięcy ograniczenia wolności, a nie karę łączną 5 miesięcy ograniczenia wolności.

W ocenie Sądu Najwyższego, argumentacja przedstawiona na poparcie w/w zarzutu nie wskazuje na zaistnienie wskazanego w kasacji uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą. Zgodnie z poglądem wyrażonym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2010 r., sygn. akt II KK 42/10, OSNKW 2010, nr 11, poz. 101, sprzeczność w treści wyroku, uniemożliwiająca jego wykonanie (art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.), to sprzeczność między poszczególnymi jego rozstrzygnięciami i to nie każda, lecz jedynie taka, która

powoduje, że niemożliwe staje się wykonanie wyroku. W niniejszej sprawie sprzeczność taka nie występuje.

Należy jednak przyznać rację Autorowi kasacji, iż w postępowaniu apelacyjnym prowadzonym przed Sądem Okręgowym w Szczecinie, w sprawie oznaczonej sygnaturą IV Ka 1283/23, doszło do rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k., polegającego na wymierzeniu kary powyżej granic wskazanych w treści tego przepisu. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k., sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 30 lat pozbawienia wolności. Jeżeli najwyższą z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa jest kara 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 30 lat pozbawienia wolności, orzeka się tę karę jako karę łączną. Tym samym w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Szczecinie, działający jako sąd odwoławczy, łącząc obie kary ograniczenia wolności (1 miesiąca ograniczenia wolności i 3 miesiące ograniczenia wolności), powinien był orzec karę łączną w granicach od 3 do 4 miesięcy ograniczenia wolności, nie zaś, jak to uczynił, 5 miesięcy ograniczenia wolności. Uwzględniając jednak ustawowe ograniczenia w możliwości wnoszenia kasacji przewidziane w art. 523 k.k., to uchybienie Sądu Okręgowego w Szczecinie może być wyeliminowane w przypadku ewentualnego wniesienia tzw. kasacji nadzwyczajnej na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich, mogą wnieść kasację od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]

